

Ierotheos Vlachos – Predică la Duminica Mironosițelor

“Astăzi este Duminica femeilor mironosițe și le cinstim și le sărbătorim pe acestea și, de asemenea, pe Iosif din Arimateea și pe Nicodim. Este foarte important faptul că femeile mironosițe au arătat o foarte mare dragoste față de Mântuitorul Hristos. Se mișcau și trăiau mai mult prin inima lor decât prin mintea lor. Sfântul Paisie Aghioritul spunea faptul că Apostolii, lucrând mai mult rațional, s-au închis în locașurile lor de frica iudeilor. Iar, femeile mironosițe, lucrând mai mult cu inima lor nu s-au înspăimântat și, cumpărând mir, de dimineață, au mers spre mormântul Domnului. Acest lucru înseamnă că atunci când ne îndreptăm către Hristos trebuie să ne îndreptăm mai mult cu inima decât cu mintea.

Citind Sfânta Evanghelie de astăzi, dar și ascultând troparele de aseară, extragem trei întrebări mai importante. Prima dintre ele este legată de faptul că femeile mironosițe au cumpărat mir și, de dimineață, s-au dus să ungă trupul lui Hristos. Și, se întrebau între ele: cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Era o întrebare foarte importantă pentru că la intrarea mormântului era o piatră foarte voluminoasă pe care nu o puteau mișca.

Cu toate acestea nu s-au înspăimântat și mergeau către mormânt. Așadar avea o problemă, dar aceasta nu le-a oprit să-și continue drumul lor. Și, când s-au apropiat de mormânt au văzut că piatra fusese dată la o parte de la intrarea mormântului. Acest lucru înseamnă că trebuie să avem o dragoste foarte mare față de Dumnezeu, dincolo de diferitele probleme pe care le vom întâmpina în viața noastră. Există diferite pietre mari și voluminoase care stau stavilă în calea întâlnirii noastre cu Dumnezeu, dar noi trebuie să înaintăm cu foarte mare tărie de caracter și dragoste, încercând să ne întâlnim cu El.

Omul a fost creat de Dumnezeu având în el avânt și dragoste de întâlnire cu Dumnezeu. Nimic nu ar trebui să ne oprească în drumul nostru de a-L întâlni pe Hristos Cel Înviat. Și, atunci, Mântuitorul Hristos, văzând dragostea pe care noi l-o arătăm, intervine și dizlocă toate pietrele și toate problemele pe care le întâlnim. Nici un element și nici un lucru omenesc nu ne poate opri să ne întâlnim cu Hristos Cel Înviat. În cel mai critic moment intervine Mântuitorul Însuși prin îngerii Săi și dă la o parte toate stavilele.

A doua întrebare pe care o extragem din Evanghelia de astăzi este ceea ce a spus îngerul – când femeile mironosițe au intrat în mormântul Domnului au văzut acolo un înger de lumină. Și, ele mergând să ungă trupul lui Hristos cel răstignit și așezat în mormânt, îngerul le-a întrebat: ce căutați pe Cel viu între cei morți? De ce îl căutați pe Dumnezeu cel viu între cei care sunt morți? – pentru că a înviat, nu nu există aici trupul lui. Ceea ce înseamnă că Hristos în care credem este viu, nu este mort. Nu este un Dumnezeu idee sau valoare din aceasta lume. Noi nu credem într-un Dumnezeu care o dată, într-un moment al istoriei, a trăit și apoi a murit. Credem în Hristos cel viu, Cel Înviat. Același Hristos ne-a mărturisit în cartea Apocalipsei că: “Eu, iată, M-am făcut mort, dar trăiesc în vecii vecilor”, “Eu sunt începutul și sfârșitul, Alfa și Omega”.

Nu credem într-un Dumnezeu mort. Și, cum înțelegem acest lucru? Pentru că, atunci când trăim cu adevărat în credința ortodoxă, dobândim experiența Mântuitorului Hristos Înviat, în inimile noastre. Așadar Dumnezeu este viu, Dumnezeu este cel ce viețuiește, dar, în același timp, este și Dumnezeu celor vii, este Dumnezeu oamenilor ce sunt vii. Hristos a spus că: Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov. Nu sunt Dumnezeu celor morți, ci sunt Dumnezeu celor vii. Ceea ce înseamnă că Dumnezeu locuiește și Se așază în inimile oamenilor celor vii, ale prietenilor Săi.

Și noi cunoaștem faptul că Hristos a înviat nu pentru că ne-au spus acest lucru și ne-a împărtășit acest adevăr anumiți oameni, și nu pentru faptul că există diferitele tradiții și obiceiuri, ci pentru că întâlnim oameni care sunt prieteni ai lui Dumnezeu, oameni în care locuiește Hristos Cel Înviat. Și, atunci când Dumnezeu îngăduie și ne binecuvântează, și noi putem dobândi experiența Dumnezeului celui viu în inimile noastre. Nu credem în ceva care a existat cândva și acum nu mai există, nici nu așteptăm pasiv să ne întâlnim cu Mântuitorul Hristos la cea de-a Doua Sa Venire, ci trăim plenar, de acum, viața Mântuitorului Hristos în Biserica Sa.

Biserica este un locaș de închinăciune mare, în care se săvârșește Sfânta Liturghie dar, de asemenea, și trupul nostru este locaș al Duhului Sfânt, al lui Dumnezeu, și în inimile noastre are loc rugăciunea în chip neîncetat, și astfel putem avea experiența Mântuitorului Hristos înviat în inimile noastre.

A treia întrebare, pe care am auzit-o la troparele Stihirilor de la slava Vecerniei de ieri, este o creație a Sfântului Cosma, care adresează următoarea întrebare Sfintei Maria Magdalena. Când Maria Magdalena a mers la mormânt și a crezut că a fost furat trupul lui Hristos, scrie acest tropar: cine a furat nădejdea noastră?

[Mironosițele femeii la mormântul Tău ajungând și pecetele gropii văzând și neaflând preacurat Trupul Tău, tânguindu-se cu sânguință au venit, zicând: Cine a furat nădejdea noastră? Cine a luat pe mortul cel gol și cu smirnă uns, pe Cel ce este unul mângâierea Maicii Sale? O cum S-a omorât Cel ce a înviat morții! Cum S-a îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci, scoală-Te, Mântuitorule, a treia zi ca Cel ce însuși ești puternic, precum ai zis, mântuind sufletele noastre.]

Hristos a fost și atunci, dar și astăzi, în vremea noastră, nădejdea oamenilor. Atunci oamenii erau dezamăgiți din pricina tuturor evenimentelor care se întâmplau în viața lor. Erau dezamăgiți și de puterea politică lumească, dar și de puterea bisericească a vremii. Și, auzindu-L pe Mântuitorul Hristos vorbind și făcând minuni, spuneau că Acesta este nădejdea noastră. Dar când au văzut că a fost răstignit Hristos, atunci au fost dezamăgiți. Și au spus, așadar: cine ne-a furat nădejdea? Iar cei doi ucenici care mergeau spre Emaus spuneau Mântuitorului Însuși: iar noi, credeam că Acesta va fi cel care va izbăvi pe Israel. Dar, imediat ce au adresat aceste întrebări, atât Maria Magdalena, cât și cei doi ucenici... celei dintâi Mântuitorul i-a spus pe nume: Maria. Și ea atunci a răspuns: Învățătorule!

Nu poate nimeni să ne fure nădejdea, oricâte probleme am avea în viața noastră, oricâți potrivnici am avea. Și toate cele ce există în această lume să fie nimicite, și toată puterea acestei lumi să cadă asupra noastră, nimeni nu ne poate fura nădejdea. Iar această nădejde este Mântuitorul Hristos Înviat. În Acesta credem și pe Acesta Îl avem în inimile noastre.

Așadar, de fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie – așa cum suntem astăzi adunați aici, în Duminica femeilor mironosițe dar și a bărbatilor mirofori, purtători de mir, cum sunt Iosif și Nicodim; acest lucru arată unitatea și unirea care există între femeile și bărbații purtători de mir în Domnul Hristos Cel Înviat – de fiecare dată când participăm la Sfânta Liturghie ne întâlnim cu aceste trei întrebări: cine ne va depărta piatra? Venim în biserică mâhniți și supărați din pricina diferitelor probleme, din pricina diferitelor boli și dezamăgiri dar, când venim și participăm la Sfânta Liturghie vedem cum toate acestea sunt înlăturate, pentru că ne întâlnim cu Domnul Hristos Însuși. Și atunci când ne întâlnim cu Domnul nostru Iisus Hristos, toate celelalte se preschimbă și trec în marginea vieții noastre de zi cu zi.

De asemenea, în Sfânta Liturghie primim răspunsul la întrebarea: de ce Îl căutați pe Cel viu între cei morți? Venim și ne întâlnim cu Hristos Cel Înviat și Viu, prin rugăciune și prin Sfânta Împărtășanie, dar ne întâlnim în locașul cel sfânt, în biserică, cu oamenii în care locuiește Hristos Cel Înviat. Sfânta Liturghie este o stare harismatică a Duhului Sfânt, pentru că toți cei care participă la Sfânta Liturghie participă și primesc harul Duhului Sfânt. Și, în același timp, au loc două sfinte liturghii. O Liturghie în Sfântul Altar, pe Sfânta Masă, unde se jertfește Mielul lui Dumnezeu și cealaltă liturghie în jertfelnicul lăuntric al inimii noastre, a fiecăruia dintre noi. Si astfel înțelegem și trăim faptul că Hristos este Dumnezeu cel Viu și Dumnezeul celor vii.

Si, spre sfârșitul Sfintei Liturghii, primim și răspunsul la întrebarea: cine ne-a furat nădejdea? Se termină Sfânta Liturghie spunându-se: nimeni nu poate să fure nădejdea noastră, adică pe Hristos. Poate putem avea foarte multe probleme, putem avea foarte multe mâhniri și tristeți în interiorul nostru, dar nădejdea noastră este Hristos. Nimeni nu ne poate priva și lipsi de aceasta nădejde. Și acest lucru îl vedem în viața sfinților martiri, și cum vedem în viața Sfintei Parascheva, și a altor cuvioși și asceți. Au trăit totdeauna împreună cu Hristos.

Prin urmare, toți suntem invitați să devenim [bărbați mirofori și] femei mironosițe, să mergem împreună spre Biserică – care este deopotrivă și locașul de închinăciune, dar și inimile noastre – și să aducem la această Biserică și locaș, la acest mormânt, prinosul nostru de mir – adică rugăciunile și pocăința noastră -, și atunci va ieși în întâmpinarea noastră Hristos Însuși.

Și vom dobândi experiența personală a faptului că Hristos a înviat. Nu pentru că acest lucru ne-au spus alți frați ai noștri, nu pentru că acest lucru este cântat în troparele Bisericii, ci pentru că avem această încredințare și o trăim în inimile noastre. Si, atunci, după fiecare Sfântă Liturghie, putem mărturisi ceea ce a spus și a mărturisit Sfântul Serafim de Sarov:

Hristos a înviat, bucuria mea!

Amin!”